

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΧΑΪΤΗΣ ΚΑΙ
Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Ο κοκκινολαίμης και η παπαρούνα

Σε ένα περιβόλι με πολύχρωμα λουλούδια -μαργαρίτες, γαρίφαλα και τριαντάφυλλα- με δέντρα και πουλιά λογής λογής, ζούσε και ένα μικρό πουλί που κανένας δεν το καταδεχότανε γιατί δεν είχε ομορφιά και μελωδική φωνή.

Μια μέρα ήταν πολύ λυπημένο. Κάθισε στο φράκτη του περιβολιού και σκεφτόταν.

- Τι κρίμα... Όλα σε τούτο το περιβόλι είναι όμορφα. Μόνο... μόνο που δεν έχουν καλοσύνη. Γιατί δε με θέλουν τ' άλλα πουλιά; Τι φταίω που δεν έχω καλή φωνή;

Ξαφνικά κάποιον άκουσε να του λέει.

- Τι έχεις, καλέ μου φίλε και κάθεται έτσι στεναχωρημένος; Τι σκέφτεσαι;
- Ποιος... ποιος μου μιλάει;
- Εγώ η άσπρη παπαρούνα. Είμαι φυτρωμένη έξω από το φράκτη.
- Η παπαρούνα;
- Ναι! Τι είναι αυτό, φτερωτέ μου φίλε, που σε κάνει τόσο δυστυχημένο;
- Αχ, ταπεινή μου παπαρούνα! Τι να σου πω! Να! Κανείς δε με θέλει. Κανείς! Δεν είμαι όμορφο πουλί και δεν έχω ωραία φωνή, είπε κλαίγοντας.
- Σσσσ... μην κλαις. Μη στεναχωριέσαι, φίλε μου. Και εμένα δε με καταδεχόταν κανένα λουλούδι. Προσπάθησα να γίνω με όλα φίλη. Κανένα όμως, ούτε καν με πρόσεχε. Κανένα τους. Τι λες; Θέλεις να γίνουμε φίλοι;
- Εμείς οι δυο;
- Ναι.
- Το θέλω πολύ!

Από εκείνη την ημέρα το μικρό πουλί και η άσπρη παπαρούνα έγιναν αχώριστοι φίλοι.

Μια μέρα εκεί που το μικρό πουλί καθότανε και κουβέντιαζε με την άσπρη παπαρούνα πρόσεξε πως ξαφνικά ο ουρανός γέμισε μαύρα σύννεφα. Από το βάθος του δρόμου ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος και πολύς κόσμος φάνηκε να έρχεται αναστατωμένος φωνάζοντας. Ο κόσμος πλησίαζε προς το μέρος του φράκτη. Ανάμεσα τους ήτανε ένας που στους ώμους του έσερνε ένα πολύ βαρύ σταυρό. Στο κεφάλι του είχε ένα στεφάνι φτιαγμένο από αγκάθια.

-Πουλάκι, καλέ μου φίλε, τι να έχει κάνει άραγε αυτός ο άνθρωπος και του φέρονται έτσι άσχημα. Με τόση κακία;

- Δεν ξέρω. Και φαίνεται τόσο καλός. Τι γλυκό πρόσωπο που έχει!

- Πώς λυπάμαι!

- Είδες λοιπόν καλέ μου φίλε ότι δεν είμαστε μόνο εμείς τόσο βασανισμένοι; Βλέπεις πως και άλλοι υποφέρουν;

Το πουλί δεν απάντησε. Φτερούγισε και έφυγε βιαστικό.

Ο Χριστός - γιατί αυτός ήτανε ο άνθρωπος που κουβαλούσε το σταυρό-πέρασε πονεμένος και κατακουρασμένος σέρνοντας τα πόδια του δίπλα από την παπαρούνα. Εκείνη τη στιγμή μια σταγόνα αίμα από το μέτωπο του χριστού έσταξε και τότε η παπαρούνα άνοιξε με μεγάλη ευλάβεια τα πέταλά της και τα έκλεισε πάλι, κλείνοντας μέσα το αίμα του Χριστού. Και τι θαύμα! Σιγά σιγά η παπαρούνα από άσπρη έγινε κόκκινη, κατακόκκινη.

Αλλά τι απόγινε το πουλάκι; Λυπημένο για ότι έβλεπε, πετούσε δίπλα από το Χριστό κι έσερνε τ' αγκάθια που τσιμπούσαν το μέτωπο του Χριστού. Αλίμονο όμως, τίποτε δεν μπορούσε να κάνει. Το στεφάνι ήτανε πολύ μεγάλο και βαρύ κι αυτό τόσο μικρό.

Πληγωμένο και ματωμένο το μικρό πουλί συνέχισε να προσπαθεί. Ανέβηκε μαζί με το Χριστό το δρόμο του Γολγοθά. Παρακολούθησε τη Σταύρωση και έκανε ότι μπορούσε για να λιγοστέψει τον πόνο του Χριστού. Και ύστερα...

Κατακουρασμένο και πολύ στεναχωρημένο το μικρό πουλί πήρε το δρόμο του γυρισμού. Πήγε στο περιβόλι να βρει την παπαρούνα, τη μικρή του φίλη. Μα σαν έφτασε εκεί, τι παράξενο. Όλα τα πουλιά το κοίταζαν με θαυμασμό και όλοι ήθελαν να γίνουν φίλοι του. Όλα θαύμαζαν το ωραίο κόκκινο χρώμα του λαιμού του. Κανένα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι κοκκίνισαν έτσι τα φτερά του επειδή προσπάθησε να βγάλει το ακάνθινο στεφάνι από το κεφάλι του Χριστού.

Το πουλί δεν άκουσε κανένα. Πέταξε και πήγε στο φράκτη για να βρει την άσπρη παπαρούνα. Όμως στη θέση της ήταν μια άλλη παπαρούνα. Ωραία, κόκκινη και γυαλιστερή. Λυπημένο κάθισε το πουλί στο φράκτη. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε μια λεπτή ευγενική φωνούλα να βγαίνει από την κατακόκκινη παπαρούνα. Αναγνώρισε αμέσως τη φίλη του και η χαρά του ήταν πολύ μεγάλη.

Η παπαρούνα διηγήθηκε στο πουλί τι της είχε συμβεί κι όταν τελείωσε είπε και αυτό τη δική του ιστορία. Από τότε, το πουλί αυτό, τα παιδιά και τα εγγόνια του λέγονται κοκκινολαίμηδες και η παπαρούνα όπως κι όλες οι άλλες παπαρούνες έγιναν κόκκινες σαν το αίμα του Χριστού.

